

DECIZIA (UE) 2017/770 A CONSILIULUI**din 25 aprilie 2017**

privind ratificarea de către statele membre a Protocolului din 2010 la Convenția internațională privind răspunderea și despăgubirile pentru prejudicii în legătură cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive, precum și aderarea statelor membre la respectivul protocol, în interesul Uniunii Europene, în ceea ce privește aspectele legate de cooperarea judiciară în materie civilă

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81 coroborat cu articolul 218 alineatul (6) litera (a) punctul (v),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere aprobarea Parlamentului European ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Convenția internațională din 1996 privind răspunderea și despăgubirile pentru prejudicii în legătură cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive („Convenția SPN din 1996”) urmărește să asigure acordarea de despăgubiri corespunzătoare, prompte și eficace persoanelor care suferă prejudicii cauzate de deversări ale unor substanțe periculoase și nocive în timpul transportului acestor substanțe pe mare. Convenția SPN din 1996 a acoperit o lacună importantă din reglementarea internațională în materie de răspundere în contextul transportului maritim.
- (2) În 2002, Consiliul a adoptat Decizia 2002/971/CE ⁽²⁾. În conformitate cu respectiva decizie, statele membre trebuiau să ia măsurile necesare pentru a ratifica Convenția SPN din 1996 sau a adera la aceasta într-un termen rezonabil și, în măsura posibilului, înainte de 30 iunie 2006. Ulterior, patru state membre au ratificat convenția respectivă. Convenția SPN din 1996 nu a intrat în vigoare.
- (3) Convenția SPN din 1996 a fost modificată prin Protocolul din 2010 la Convenția SPN din 1996 („Protocolul din 2010”). În temeiul articolului 2 și al articolului 18 alineatul (1) din Protocolul din 2010, Convenția SPN din 1996 și Protocolul din 2010 trebuie citite, interpretate și aplicate împreună, ca un singur și unic instrument, între părțile la Protocolul din 2010.
- (4) Secretariatul Organizației Maritime Internaționale („OMI”) a pregătit un text care consolidează Convenția SPN din 1996 și Protocolul din 2010 („Convenția SPN din 2010”), text aprobat de Comitetul juridic al OMI în cea de a 98-a reuniune a acestuia. Convenția SPN din 2010 nu este un instrument deschis spre semnare și ratificare. Convenția SPN din 2010 va produce efecte odată cu intrarea în vigoare a Protocolului din 2010 în statele membre.
- (5) În conformitate cu articolul 20 alineatul (8) din Protocolul din 2010, exprimarea, de către un stat, a acordului de a-și asuma obligații în temeiul Protocolului din 2010 anulează orice exprimare anterioară a acordului de către statul respectiv de a-și asuma obligații în temeiul Convenției SPN din 1996. În consecință, statele care sunt părți contractante la Convenția SPN din 1996 vor înceta să mai dețină această calitate în momentul în care își exprimă acordul de a-și asuma obligații în temeiul Protocolului din 2010, în conformitate cu articolul 20, în special cu alineatele (2), (3) și (4) ale acestuia, din respectivul protocol.
- (6) Astfel cum a fost și cazul precursorii sale, Convenția SPN din 2010 este deosebit de importantă pentru interesele Uniunii și ale statelor sale membre, deoarece prevede o protecție mai bună a victimelor pentru prejudicii în legătură cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive, inclusiv în contextul daunelor aduse mediului, în concordanță cu Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării din 1982.

⁽¹⁾ Aprobarea din 5 aprilie 2017.

⁽²⁾ Decizia 2002/971/CE a Consiliului din 18 noiembrie 2002 de autorizare a statelor membre să ratifice sau să adere, în interesul Comunității Europene, la Convenția internațională din 1996 privind răspunderea și despăgubirile pentru prejudicii în legătură cu transportul pe mare al substanțelor periculoase și nocive (Convenția HNS), (JO L 337, 13.12.2002, p. 55).

- (7) Pentru ca statele să devină părți contractante la Protocolul din 2010 și, în consecință, la Convenția SPN din 2010, acestea trebuie să depună la secretarul general al OMI, concomitent cu instrumentul lor de acord, date relevante privind cantitățile totale de încărcătură care face obiectul contribuției în temeiul Convenției SPN din 2010 („încărcătura SPN care face obiectul contribuției”), din cursul anului calendaristic anterior, în conformitate cu articolul 20 alineatul (4) din protocol. În acest scop, se solicită statelor să instituie un sistem pentru raportarea încărcăturii SPN care face obiectul contribuției înainte să își exprime acordul de a-și asuma obligații în temeiul Protocolului din 2010.
- (8) Articolele 38, 39 și 40 din Convenția SPN din 2010 au incidență asupra legislației secundare a Uniunii privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, astfel cum este formulată în Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾.
- (9) Prin urmare, Uniunea deține competența exclusivă în legătură cu articolele 38, 39 și 40 din Convenția SPN din 2010 în măsura în care convenția respectivă are incidență asupra normelor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 1215/2012.
- (10) Schimbul de bune practici între statele membre cu privire la instituirea sistemului de raportare a încărcăturii SPN care face obiectul contribuției ar putea facilita eforturile statelor membre legate de dezvoltarea unui astfel de sistem de raportare.
- (11) Astfel cum a fost și cazul Convenției SPN din 1996, în lipsa unei clauze privind organizațiile de integrare economică regională („REIO”), la Protocolul din 2010 pot fi părți numai state suverane. Prin urmare, Uniunea nu poate să ratifice Protocolul din 2010 sau să adere la acesta și, în consecință, nici la Convenția SPN din 2010.
- (12) Ratificarea Protocolului din 2010 de către toate statele membre într-un termen dat ar trebui să asigure condiții echitabile la nivelul Uniunii pentru toți actorii vizați de aplicarea Convenției SPN din 2010.
- (13) Ținând seama de caracterul internațional al regimului SPN, ar trebui să se urmărească obținerea unor condiții echitabile la nivel global pentru toți actorii vizați de aplicarea Convenției SPN din 2010. Din acest motiv, este nevoie ca Protocolul din 2010 să aibă o acoperire globală.
- (14) Prin urmare, statele membre ar trebui să fie autorizate să ratifice sau să adere, după caz, la Protocolul din 2010 în ceea ce privește aspectele legate de cooperarea judiciară în materie civilă în privința cărora Uniunea deține competența exclusivă. Dispozițiile Convenției SPN din 2010 care intră în sfera competențelor conferite Uniunii, altele decât prevederile legate de cooperarea judiciară în materie civilă, vor face obiectul unei decizii adoptate în paralel cu prezenta decizie.
- (15) Atunci când ratifică Protocolul din 2010 sau aderă la acesta, statele membre ar trebui să facă o declarație privind recunoașterea și executarea hotărârilor ce intră în domeniul de aplicare al Convenției SPN din 2010.
- (16) Regatul Unit și Irlanda au obligații în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 și, în consecință, iau parte la adoptarea și aplicarea prezentei decizii.
- (17) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, nu are obligații în temeiul acesteia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Statele membre sunt autorizate ca, în interesul Uniunii, să ratifice Protocolul din 2010 sau să adere la acesta, după caz, în ceea ce privește aspectele legate de cooperarea judiciară în materie civilă în privința cărora Uniunea deține competența exclusivă, în condițiile prevăzute în prezenta decizie.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

Articolul 2

- (1) Statele membre fac eforturi pentru a lua măsurile necesare pentru a depune instrumentele de ratificare a Protocolului din 2010 sau de aderare la acesta într-un termen rezonabil și, în măsura posibilului, până la 6 mai 2021.
- (2) Statele membre se informează reciproc și informează Consiliul și Comisia în mod corespunzător atunci când intră în funcțiune sistemul de raportare a încărcăturii SPN care face obiectul contribuției.
- (3) Statele membre depun eforturi pentru a face schimb de bune practici, în special privind sistemul de raportare a încărcăturii SPN care face obiectul contribuției în temeiul Protocolului din 2010.

Articolul 3

Atunci când ratifică Protocolul din 2010 sau aderă la acesta, statele membre depun și declarația care figurează în anexa la prezenta decizie.

Articolul 4

Prezenta decizie intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 5

Prezenta decizie se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Luxemburg, 25 aprilie 2017.

Pentru Consiliu
Președintele
I. BORG

ANEXĂ

Declarația care trebuie depusă de statele membre atunci când ratifică Protocolul din 2010 sau aderă la acesta, în conformitate cu articolul 3:

„Hotărârile privind aspecte care fac obiectul convenției astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, pronunțate de o instanță din ... ⁽¹⁾, sunt recunoscute și executate în ⁽²⁾, în conformitate cu normele Uniunii Europene aplicabile în materie ⁽³⁾.

Hotărârile cu privire la aspecte care fac obiectul convenției astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, pronunțate de o instanță din Regatul Danemarcei, sunt recunoscute și executate în ... ⁽⁴⁾, în conformitate cu Acordul între Comunitatea Europeană și Regatul Danemarcei privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială ⁽⁵⁾ din 2005.

Hotărârile cu privire la aspecte care fac obiectul convenției astfel cum a fost modificată prin Protocolul din 2010, pronunțate de o instanță a unui stat terț care își asumă obligații în temeiul Convenției de la Lugano privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială din 30 octombrie 2007 ⁽⁶⁾, sunt recunoscute și executate în ... ⁽⁷⁾ în conformitate cu convenția respectivă.

⁽¹⁾ Toate statele membre ale Uniunii Europene, cu excepția statului membru care face declarația și a Danemarcei.

⁽²⁾ Statul membru care face declarația.

⁽³⁾ În prezent, aceste norme sunt prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO L 351, 20.12.2012, p. 1).

⁽⁴⁾ Statul membru care face declarația.

⁽⁵⁾ JO L 299, 16.11.2005, p. 62.

⁽⁶⁾ JO L 339, 21.12.2007, p. 3.

⁽⁷⁾ Statul membru care face declarația.”
